

къде се е настанил началникът, който командва всичките войници. Опжтиха го.

Пред вратата на командира го спр един войник.

— Какво има, дѣдо?

— Искам да вляза при началника. Глухарчени ме проводиха да му кажа добре дошел и да му дам един мѣничък даръ.

— Какво му носиш? — любопитно надникна въ торбичката войникът.

— Една паничка му нося.

— Ех, дѣдо, твоятъ даръ нѣма да послужи за нищо, защото генералътъ не яде чорба отъ прѣстена паница.

— Защо да не яде? — почуди се дѣдо Върбанъ. — Цѣлиятъ български народъ все отъ прѣстени паници сѣрба чорба.

— Нѣщо друго да бѣше донесълъ!

— Какво друго? — попита дѣдо Върбанъ, огорченъ. — Слушай, момче, — добави той — какво ще ти кажа. Азъ зная,

че моя даръ нищо не чини, но чуй ми приказката. Когато царъ Соломонъ се заже- нилъ — всичките живи гадина трѣгнали да му занесатъ дарове. Опжтила се и една мравка Тя пѣкъ мѣкнела на гърба си сухо крилце отъ щурецъ. Попитали я на кого носи крилцето. Тя отвърнала: — На царя! Тогава всички прихнали да се смѣятъ. Мравката отговорила на смѣха имъ съ следните думи: — Азъ не му нося даръ споредъ неговото достоинство, а му нося даръ споредъ силите си.

Докато дѣдо Върбанъ разказваше, единъ човѣкъ съ златни пагони на раменетъ се бѣше изправилъ на прозореца и слушаше.

— Дай тукъ, дѣдо, паничката! — извика той и излѣзе да посрѣщне дѣда Върбана.

Старецътъ се изправи предъ голѣмия началникъ, сне си калпака и съ разтреперанъ гласъ проговори.

— Добре дошли, мили български юнаци! Ние въ Глухаре ви чакахме, но до насъ, редъ не дойде да се видиме. Заповѣдай, началнико!

И дѣдо Върбанъ подаде паничката.

— Благодаря ти, дѣдо! — заговори генералътъ. — Чудо ти е паничката. Много хубаво си я изписалъ. Ще ми кажешъ сега, защо си донесълъ на българската войска паница. Тая паница не е случайна. Азъ разбрахъ, че ти си единъ мждъръ човѣкъ. Какво означава паницата?

— Какво означава ли? Паницата, синко, е Добруджа. До сега въ нея сж бъркали чужди лжжици. Отъ днесъ нататъкъ отъ тази паница ще сѣрба майка България.

Генералътъ се усмихна, стисна ръката на дѣда Върбана отъ Глухаре и го покани вътре.

А. КАРАЛИЙЧЕВЪ

Бранникътъ понася безропотно негодитъ на живота и борбата, защото знае, че великитъ дѣла изискватъ жертви.

Бранникътъ е винаги искренъ и неприятели. Лъжата е чужда на неговото честно и благородно сѣрдце.

Бранникътъ обича труда, защото трудътъ изпълва съ нравствено съдържание живота му и осмисля дейността му.